

§. 11. Край на потопътъ.

Богъ проводи силенъ вѣтъръ, и водите малко по малко намаляхъ. Най подиръ на единадесетый мѣсецъ отъ началото на потопътъ Ној отвори прозорецъ на къвчегътъ и испусни враната която не са върнѫ вече. Послѣ испусни гълѫбътъ който, като не намѣри място да кацне, върнѫ са при Ној, който простира ръка и го внесе въ ковчегътъ. Гълѫбътъ билъ проводенъ испослѣ пакъ, донесе въ кълвката си маслинино клонче, чрѣзъ което са познаваше крайътъ на потопътъ. (Быт. и. 1 — 11.).

§. 12. Ној излѣзе изъ ковчегътъ.

Ној излѣзе изъ ковчегътъ, като бѣ прѣстоѧлъ въ него затворенъ съчленътъ си цѣла година, и извади съ себе си птицитъ и другытъ животны. Тогази постави жъртвенникъ, и принесе жъртва на Господа; а Богъ му рече: За напрѣдъ нѣма да погубвамъ человѣшкитъ родъ; ето турямъ на облацитъ джгата си въ знакъ на завѣтътъ, който правихъ съ васъ. Когато покривамъ небето съ облаци, тогазъ ще са показва джгата ми, и ще помнишъ завѣтътъ си и никога не ще става потопъ да развали земята. (Быт. и. 18).

§ 13 Разориженietо на человѣшкыятъ родъ.

Сичкытъ народы происхождатъ отъ сыноветъ на Ној: защото Симъ насели Азия, Хамъ насели Африка, а Іафетъ — Европа. Наказанието чрѣзъ потопътъ не въсѣ прѣ человѣцитетъ отъ лошевините, но въ малко време тѣ станахъ по лоши отъ по напрѣдъ! защото забра-